

Peter van Rooijen en Band
Liefde, dood & zwaartekracht

PUUR GELUK VOOR EEN PAAR TIJNTJES

Patrick van den Hanenberg
11 oktober 2018

Gezien op 10 oktober 2018, Theater Bellevue, Amsterdam

Waarom zou je in vredesnaam naar Australië gaan? Of naar India, waar een vage goeroe je alleen maar op een dwaalspoor brengt. Thuis heb je een boek en goede muziek. Wat heb je nog meer nodig? Peter van Rooijen komt er in zijn programma *Liefde, dood & zwaartekracht* in liedjes en miniconferences regelmatig op terug. ‘Het gaat er niet om wat je ziet, maar om hoe je er naar kijkt.’ Op feestjes eindigen gesprekken met overenthousiaste reizigers die geluk meten in het aantal afgelegde kilometers vaak ongemakkelijk en grimmig. Als je pech hebt, wordt zelfs Hitler er nog even bijgehaald. Inderdaad, waarom zou je in vredesnaam duizenden kilometers reizen als waarschijnlijk in de buurt Peter van Rooijen met zijn geweldige band speelt, waar je voor een paar tientjes puur geluk kunt vinden.

Na twee redelijk geslaagde cabaretsolo's komt Peter van Rooijen met een liedjesprogramma. Daarin is goed te horen dat hij deel uitmaakt van het springerige muziektheatergezelschap Circus Treurdier, dat een prachtige mix heeft gevormd van absurd theater, cabaret, poëzie en revue.

Ook in zijn eerste muziekprogramma laat Van Rooijen horen dat hij niet voor één muzikaal gat te vangen is. Hij opent met een (anti)reislied dat uit de pen van J.J. Cale had kunnen komen, verderop horen we in ‘Het Systeem’ flarden van Kurt Weill en op verschillende momenten druppelt de invloed van Maarten van Roozendaal door, die zich tijdens zijn leven als beschermheer van Circus Treurdier heeft opgeworpen.

Van Rooijen strooit met origineel verwoorde onderwerpen, zoals een familiereisje naar Artis (een moderne variant op soortgelijke teksten van Jacques van Tol), wraak op een schoolreünie, een radeloze vader die niet weet wat hij met de baby

aan moet als moeder een avondje weg is of een stompzinnige discussie als iemand gevoel belangrijker vindt dan feiten.

De muzikale veelheid is mogelijk dankzij de puike vijfkoppige band, die ook nog voor fraai klinkende tweede en derde stem zorgt. Het instrumentale 'IJsvogel' begint als easy listening lounge muziek, maar groeit dankzij duvelstoejager Wilko Sterke (piano, diverse elektronische toetsen en sax) en gitarist Frank van Kasteren uit tot een geweldige orgie, om daarna weer tot weldadige rust te komen.

Het enige twijfelmoment is de murder song 'Ballade van de stille groene heide'. Dat lastige genre uit de Amerikaanse muziek over gruwelijke moordpartijen, waar ook Maarten van Roozendaal zich een keer aan heeft gewaagd, balanceert op de rand van ongepastheid. Op de cd van Peter van Rooijen (die door crowdfunding tot stand is gekomen) komt het nummer hard aan, zoals het bedoeld is, in de zaal krijgt het (ongetwijfeld onbedoeld) een enigszins cabareteske lading door de bijna droogkomische diepe stem van Van Rooijen in dit lied.

Maar verder is er niets, maar dan ook echt helemaal niets aan te merken op dit veelzijdige, grappige, tot nadenken dwingende, swingende programma.

Foto: Jaap Reedijk

ELDERS

NRC HANDELSBLAD

★★★★☆

'Met zijn vijfkoppige band weet Van Rooijen alle registers te bespelen: van klassiek, ingetogen kleinkunstlied tot prachtig gearrangeerde ballade tot stevig popnummer. Inhoudelijk is er een rode draad: eigenlijk gaan alle liedjes over Van

Rooijens onmacht om de wereld en de mensen om hem heen te begrijpen.' Dick
Zijp